

SFINȚENIA ESTE STAREA NORMALĂ A SUFLETULUI NOSTRU



Sf. Iustin Popovici,
icoană

Sfințenia este starea normală a sufletului nostru după chipul lui Dumnezeu; de aceea, sfințenia noastră este voită de Dumnezeu: “Caci aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințirea noastră” (I Tesaloniceni 4,3). Aceasta o vrea Dumnezeu de la noi, aceasta o cere și în ea constă toată voia Lui față de noi. Iar noi săvârșim voia Lui numai dacă facem ceea ce este sfânt, ceea ce se sfințește și luminează. Numai atunci ne sfințim și ne luminăm. Lucrul acesta este cu puțință să-l izbutim, dacă ne menținem întotdeauna într-o dispoziție sfântă prin exercitarea în har a virtuților-nevoințelor evanghelice; dacă îndrumăm pe calea sfințirii și luminii evanghelice toate gândurile noastre, toate simțămintele și faptele noastre (vezi I Tesaloniceni 4,1-6).

Întreaga Evanghelie se rezumă într-o singură poruncă a lui Dumnezeu către noi toți: “Fiți sfinți, cum sfânt sunt și Eu” (I Petru 1,16).

În negrăita Sa condescendență, Dumnezeul iubirii îi face pe oameni egali cu El: pentru Dumnezeu și pentru oameni sunt valabile *aceeași Evanghelie, același har, același adevăr, aceeași dreptate, aceeași viață, aceeași bunătate*: “Căci Cel ce sfințeșteși cei ce se sfințesc dintr-unul sunt toți” (Evrei 2,11). De aceea calea creștinilor este “*calea sfinților*” (Evrei 8,8). Apostolul sfătuiește pe creștini: “După Sfântul care v-a chemat pe voi – adică după Hristos -*așa și voi fiți sfinți în toată petrecerea voastră*” (I Petru 1,15). Porunca nou-testamentară este, de asemenea: “*Umblați vrednic de Dumnezeu*” (I Tesaloniceni 2,12; vezi și Coloseni 1,10; Filip 1,27). Evanghelia nu este altceva decât o chemare a oamenilor de către Dumnezeu la sfințire, la sfințenie (I Tesaloniceni 4,7). *A urmări sfințenia împreună cu toți* (vezi Evrei 12,14) constituie regula tuturor raporturilor noastre reciproce. Fără de ea nimeni nu va vedea pe Dumnezeu (tot acolo). Domnul este *sfânt*, de aceea numai sfinții, numai cei sfințiți și luminați pot să-L vadă adică cei ce-și însușesc Adevărul veșnic cu toată ființa lor .

Când se caută adevărul veșnic este cu totul greșită întrebarea: *ce este Adevărul?* Întrebarea trebuie să sune astfel: *Cine este Adevărul?* Pentru că adevărul poate fi numai o persoană și, desigur, o Persoană Dumnezeiască, iar nu un lucru: numai Dumnezeu Creatorul, iar nu o creatură. Dumnezeul-om răspunde: “*Eu sunt Adevărul*” (Ioan 14,6), dar numai celui care, *din toata inima, din tot sufletul, din*

toată ființa lui, în rugăciuni și lacrimi, în post și priveghere, în suspine și zbucium sufletesc, întrebă: cine este Adevărul?

“Toată făptura lui Dumnezeu... se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (I Timotei 4,5). *Toată făptura: și tu și eu, cu o singură condiție: să punem în practică cuvântul lui Dumnezeu, Evanghelia, și să ne rugăm.*

Rugăciunea sfințește și luminează. Dacă nu o ai, ești departe de sfințenie, de luminare și, în consecință, și de adevărata cultură. Ești, oare, făptură a lui Dumnezeu dacă nu te sfințești pe tine însuși prin Evanghelie și prin rugăciune? Numai diavolul nu se poate sfinți prin el, deoarece datorită urii lui față de Dumnezeu a devenit atât de rău, încât din cauza relei lui voințe a încetat de a mai fi făptura lui Dumnezeu; poate că a uitat chiar că a fost vreodată.

Mântuirea constă în sfințirea omului prin Duhul Sfânt. Aceasta este o nevoie dificilă și îndelungată pentru sfințirea harismatică, câștigată prin lucrarea poruncilor evanghelice; o osteneală personală, lăuntrică și neîncetată. La aceasta ne cheamă Dumnezeu prin Evanghelia Lui (II Tesaloniceni 2,12). Scopul vieții omului pe pământ este dobândirea Duhului Sfânt, după cum mărturisește și învață insuflat de Dumnezeu Sfântul Serafim din Sarov. Pentru aceasta Duhul Sfânt se numește *Duhul sfințeniei, Duhul sfințirii* (Romani 1,4). (Sfântul Iustin Popovici, Omul și Dumnezeul-Om. Abisurile și culmile filozofiei)